

*Μνημείον ἐγερθὲν ἐν Νοβογορόδῳ πρὸς ἐορτασιν τῆς χιλιετοῦς ἐπαρχείας
τῆς Ῥωσίας.*

Σούδκρωφ, Βάρκλαυς, De Tolli, Κούτουσωφ, Διέβις
Πάσκευις.

Οἱ συγγραφεῖς καὶ οἱ καλλιτέχναι κλείουν τὴν σει-
ράν, οἱ πλεῖστοι τῆς νέας ἐποχῆς, Λομονόσωφ, Κρί-
λωφ ὁ μυθοποιὸς, Καραμσίνος ὁ ἱστορικὸς, Ίουκόφ-
σκης, Γριβόεδωφ, Λέρμοντωφ, Πούσκιν, Γόγολος οἱ
ποιηταί· Γλίγκας καὶ Βορτοριάνσκις οἱ μουσικοὶ συγ-
γραφεῖς, Βρύλωφ ὁ ζωγράφος.

Η ΙΑΣΜΗ ΤΟΥ ΦΙΓΓΙΝΟΥ.

(Ἐκ τῶν τοῦ Edouard Laboulaye.)

(Συνέχεια τῆς φυλλ. 307 καὶ 308.)

Σ.

Ἡ ἡμέρα ἦτο ὥραία καὶ θερμή· ἐξῆλθα δὲ διὰ νὰ
γευθῶ καλλίτερον τὴν ἐλευθερίαν μου. Συνήθως ὁ
περιηγητὴς δὲν ἔχει ἐλευθερίαν, διότι δουλένεται ὑπὸ
τῆς περιεργείας. Πρέπει, μάλιστα ἐν Ἰταλίᾳ, πρέπει
νὰ βλέπῃ ἀκαταπαύστως, καὶ νὰ κουράζῃ καὶ τὸ

πνεῦμα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ ὅμως εἶναι γλυκύτατον πρᾶγμα τὸ νὰ περιπατῇ τις ἀσκόπως, νὰ χαίρεται τὸν ἥλιον τοὺς ἀγροὺς καὶ μάλιστα τὸν ἑαυτὸν του. Εὐλόγως δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι καταγινόμεθα πάντοτε πῶς νὰ ἀποφύγωμεν ἡμεῖς αὐτοὶ ἡμᾶς αὐτούς· ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ ταξίδιον εἶναι τρόπος διὰ νὰ λησμονήσωμεν τὸν ἑαυτὸν μας περισσότερο. Δὲν ἔχομεν τόσην φιλοσοφίαν ὥστε νὰ τολμήσωμεν νὰ τὸν κυττάζωμεν ἀτενῶς· καὶ ὅμως δὲν θὰ ἦτο κακὸν νὰ τὸν ἐγνωρίζαμεν ὀλίγον, ἔστω καὶ διὰ νὰ μάθωμεν μόνον τὸ πῶς δειζῇν ἢ πῶς ἀποθνήσκειν.

Ἀνέβην τὸν πρῶτον λόφον τὸν ὁποῖον ἀπῆντησα, συλλέγων τὰ ἄνθη τῆς ὁδοῦ, παρατηρῶν ἄγνωστον καλλιέργειαν, θαυμάζων τὸν ἐστρεβλωμένον κορμὸν τῶν παλαιῶν ἐλαιοδένδρων καὶ τὰ γλαυκά των φύλλα μεστὰ πρασίνων καρπῶν, ἐνίοτε δὲ καὶ εἰς τὸ παρελθὸν ἀνατρέχων καὶ θεωρῶν τὸν οὐρανόν. Μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐθερμάνθην, ὁ ἰδρὼς ἔσταζεν ἀπὸ τοῦ μέτωπόν μου, μάτην δ' ἐζήτησαν ὀλίγην σκιάν διὰ ν' ἀναπαυθῶ, ὅτε ἀπῆντησα καλὴν γυναῖκα βόσκουσαν περὶ τὸ μονοπάτιον ὄνον θηλυκὴν τὴν ὁποίαν ἐσκέπαζον κακῶς κατὰ τοῦ ἡλίου καὶ τῶν μυιῶν ῥάκη τινά.

Ἡ μοῖρα μ' ἐπρόσφερεν ἐν ταύτῃ ὑποζύγιον καὶ ὀδηγόν· ὠφελούμενος δ' ἀπὸ τῆς τύχης, συνεφώνησα εὐθὺς περὶ τοῦ ἀγωγίου. Ἦτο εὐτυχίας ἡμέρα διὰ τὴν γραῖαν, καὶ ἔχαιρον δυνάμενος νὰ συνομιλήσω μετὰ γυναικὸς, ἥτις διὰ τὴν ἡλικίαν της θὰ ἐγνώριζεν ἐντελῶς τὴν κρυφίαν ἱστορίαν τοῦ Φιγλίνου.

« Κατοικεῖτε εἰς τοῦ ἐφημερίου, μοὶ εἶπεν Ἄ! κύριε, ἂν ὦλοι οἱ πλούσιοι τὸν ὠμοιάζαν! Αὐτὸς εἶναι ὁ δίκαιος τοῦ Φιγλίνου! Καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ὅμως εἶναι ἀγαθὴ νοικοκυρὰ καὶ δὲν ἔχει τὸ χέρι της ὅπως τόσοι ἄλλοι. Καὶ ἡ Σάνδρα; νὰ δέμα μερεξέδωρ ἄσπρων καὶ μαυιῶν! Δὲν θὰ ἦναι ἀξιολύπητος ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θὰ τὴν ἐπάρῃ.

— Τὴν ζητοῦν πολλοί;

— Ἀκοὺς λέγει! πρῶτον ὁ σιδηρουργὸς τῆς πόλεως, ὁ ὁποῖος μόνον δι' αὐτὴν ἀναπνέει. Ἄνθρωπος ἐπιτήδειος, ὁ ὁποῖος θὰ πλουτίσῃ μίαν ἡμέραν. Ἀλλ' ὅσον διχобоλευμένος καὶ ἂν ἦναι, ἐσηκώθη πολὺ ἀργὰ τὴν θέσιν κατέχει ἄλλος ὠραιότερος. »

Ὁ Μονταίνιος ὅστις ἐγνώριζε κάλλιστα τοὺς ἀνθρώπους, παρετήρησέ που (1) ὅτι οὐδὲν ὑπεροπτικώτερον, παρατηρητικώτερον, αὐστηρότερον καὶ σοβαρώτερον τοῦ ὄνου ὑπάρχει. Μετὰ μικρὸν ἠσθάνθην τὸ ὄρθον τῆς παρατηρήσεως ταύτης. Τὸ ζῶόν μου ἐφίστατο ἀνὰ πᾶν βῆμα ὅπως κόψῃ δέσμην θυμαρίου ἢ τριφυλλίου καὶ, ὡς μὴ ἔχον ἀντὶ χαλινοῦ ἢ σχοινίου περὶ τὴν ῥίνα, οὐδὲ κἂν παρατηροῦν ἐφαινετο ὅτι τὸ διέσειον σφοδρῶς. Τοῦτο μόνον κατέρχοντο, ὅτι ἐνίοτε ἐστρέφετο περὶ ἑαυτὸ χωρὶς νὰ προ-

χωρήσῃ βῆμα. Ἡ γραῖα παρώτρυνε ἐκ τῶν ὀπισθίων τὸ ζῶον ἀπειλοῦσα αὐτὸ διὰ λόγων ἰσχυρῶν. *Liorirai dannata*, θὰ σὲ σκοτώσω καταραμένη, τῷ ἐφώναζε· ἀλλ' ἡ ὄνος ἦτο ἄπιστος καὶ δὲν ἄφινε διὰ τοῦτο οὔτε δακνίαν. Ἐμένομεν ἀκίνητοι καὶ μὴ ἐλπίζοντες νὰ τὰ προμνήσωμεν, ὅταν ἡ γραῖα ἀρπάσασα ἐκ τῆς ὁδοῦ χονδρὰν ῥάβδον ἐκτόπησε τόσον δυνατὰ τὸ ζῶον, ὥστε αἶφνης ἀνεχώρησε δρομαῖον καὶ μὲ ἀπήγαγε διὰ τῶν ἀγρῶν.

Εἶναι μεστή συγκινήσεων εὐχαρίστησις τὸ νὰ τρέχῃ τις δι' ἡροτρισμαμένων γαιῶν ἐπὶ ὄνου ἀχαλινώτου καὶ μὴ ἔχοντος σαγμαρίου καὶ νὰ πλαγιάζῃ ἐπὶ τοῦ ζώου διὰ νὰ μὴ κρεμασθῇ εἰς κένενα κλάδον δένδρου· ἐνθυμούμην δὲ μετ' οἴκτου τὸν ταλαίπωρον Ἀδριαλῶν, ὅτε ἀνὴρ τις σκάπτων ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ὀρμήσας πρὸς τὴν ὄνον ἐσταμάτισεν ἡμᾶς εὐθύς.

« Εὐχαριστῶ, Πεππίνε, εὐχαριστῶ υἱέ μου » ἀνέκραξεν ἡ γραῖα, καὶ ἀνατείνας τὴν χεῖρα ἐτιμώρησε σκληρῶς τὸ ζῶον, ἐξεστηκὸς διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἀνταμοιβήν.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα Πεππίνος, παρετήρησα μετὰ προσοχῆς τὸν σωτῆρά μου. Αὐτὸς ἦτο βεβαίως ὁ ὠραίος κρῖνος τῆς Σάνδρας· τοῦλάχιστον εἰς τὸν βλέποντα δὲν ἐφαίνετο ἀνάξιος τοῦ ὀνόματος. Ἦτο νεώτατος, ὑψηλός, ἰσχνός, ξανθός τὴν κόμην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς γλαυκοὺς καὶ γλυκυτάτους ἔχων· θὰ τὸν ἐξελάμβανες χωρικὸν μελοδράματος, ἂν τὸ ἡλιοκαὲς στήθος του, τὸ καθίδρον πρόσωπόν του καὶ αἱ χῶματος πεπασμένοι χεῖρές του δὲν τὸν ἐδείκνυν ἀληθῆ ἐργάτην. Ἐπανεφανε τὴν ὄνον εἰς τὴν ὄχθην τῆς ὁδοῦ, ἐν ᾧ ἐγὼ τὸν εὐχαρίστουν διότι μὲ συνέδραμε· ἐκεῖ δὲ καθήσας ἐπὶ τοῦ χόρτου ἤρχισε νὰ συνομιλῇ εὐθύμως μεθ' ἡμῶν.

« Πόσον ἐμεγάλωσες, υἱέ μου! Ἐλεγεν ἡ γραῖα, παρατηροῦσα αὐτὸν μετ' ἀγαλλιάσεως. Σὲ βλέπω πάντοτε ὅπως ἦσο ὅταν ἦλθες ἀπὸ τὴν Σιένναν διὰ τῶν βουνῶν, θὰ κλείσουν ἀπὸ τότε δέκα ἔτη τὰ Χριστούγεννα. Ἦσο ἐξυπόλυτος, ἀλλ' ἔκτοτε ὠραίος ὥσαν ἄγγελος μὲ τὰ μεγάλα σου μαλλιά, τὰ ὅποια ἐφθάναν εἰς τοὺς ὤμους.

— Ναί, εἶπεν ὁ Πεππίνος, σὺ μητέρα μὲ ἐδέχθης πρώτη καὶ μὲ ὠδήγησες εἰς τοῦ ἀγίου ἐφημερίου. Ἐκεῖνος μὲ παρηγόρησε, τὸ δυστυχισμένον ὄρφανόν, ἐκεῖνος μ' ἔδωκε ψωμί. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ δὲν τὸν λησμονῶ ποτὲ εἰς τὰς προσευχάς μου, ἀλλ' οὔτε σὲ λησμονῶ.

— Δὲν εἰς ἀχάριστος, υἱέ μου καὶ θὰ προκόψῃς. Μίαν ἡμέραν θὰ ἔχωμεν ὠραίους γάμους καὶ δύο ὠραίους ἐραστάς, ὅταν θὰ ἡχήσουν οἱ κώδωνες τῆς ἐκκλησίας διὰ σὲ καὶ τὴν Ἰασμὴν τοῦ Φιγλίνου.

— Σιωπὴ, μάννα, εἶπεν ὁ Πεππίνος ἐρυθριῶν,

(1) *Essais*, βιβλ. Γ', κεφ. Η'. De l'art de conférer.

νομίζει κανείς ότι ἐγγίζει τὸν οὐρανὸν διὰ τοῦ δακτύλου καὶ πολλάκις ἐκπίπτει εἰς τὴν ἄβυσσον.

— Πᾶ! Πᾶ! ἀπεκρίθη ἡ γραῖα, ὅποιος ἀγαπᾶται εἶναι πολὺ ἰσχυρός. Ἡ Μαγδαληνὴ δὲν εἶναι κακὴ ὅσον φαίνεται· μεγάλη γλῶσσα κρύπτει πολλάκις μεγάλην καρδίαν. Τὴν γνωρίζω τώρα πενήντα χρόνους· τὴν εἶδα μὲν εἰς τὸ γόνάτῳ μου ὑψηλὴν, ὅταν ἤρχετο εἰς ἡμᾶς διὰ τὴν ἐπάρη σὺκα ἡ κάστανά· ἤμην πλουσία τότε, εἶχα τὸν ἄνδρα μου».

Ἡ συνομιλία ἐξηκολούθει μὲ τὴν αὐτὴν οἰκειότητα, ὅτε αἰφνης προέκυψεν ἐκ τῆς ὁδοῦ ἄνθρωπος μελανοπόγων, ἔχων εἰς τὴν χεῖρά του πυράγραν καὶ σφύραν, καὶ φέρων ἐπὶ τοῦ ὤμου δύο ἢ τρία σκαλιστήρια νεωστὶ ἐξωπλισμένα. Ἰδὼν με ἔκαμε σχῆμα δυσκρεσκείας καὶ ἐπέρασε χωρὶς νὰ εἰπῇ λέξιν. Ἡ σκίτυνη ποδιά του ἦ μικρὰ καὶ μαύρη πίπα τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ στόματος, ὁ τρόπος καθ' ὃν ἐβάδιζε κάμπτων τὰ γόνατα, ὅλα ἐδείκνυν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ δὲ βλέμμα τῆς γραίας, καὶ μάλιστα οἱ σπινθηροβολοῦντες τοῦ Πεππίνου ὀφθαλμοί, μοὶ ἀντήγγελλον ἀντιζήλον. Ὁ ἀνεξωσμένος ἐκεῖνος Κύκλωψ, ὁ τὴν ὄψιν ἀνθρακίαις, δαυὶς τοὺς βραχίονας, καὶ φριξόθριζ, ἦτο ὁ κοινὸς ἐχθρὸς τὸν ὅποιον εἶχα κεραινοβολήσει.

Μετὰ τινὰ βήματα ὁ ἄνθρωπος φαινόμενος ὅτι προχωρεῖ μετὰ κόπου, ἐστράφη ἀποτόμως ἐπανήλθε πρὸς ἡμᾶς βραδέως, μὲ παρετήρησε μετὰ δυσπιστίας, ἔρριψε τὰ ἐργαλεῖα του κατὰ γῆς, ἔπειτα δὲ διὰ φωνῆς περιπνιγού, ὡς εἰ κατέπνιγε ἰσχυρὰν συγκίνησιν·

« Ἐάν ἐργάζεσαι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τοὺς ἀγροὺς μας, εἶπε πρὸς τὸν Πεππῖνον, θὰ σὲ χρειασθῇ καιρὸς διὰ νὰ ἐργασθῇς τὰ ἐλαιόδενδρα αὐτά.

— Εἰξεύρεις καλὰ, Καῖσαρ, ὅτι δὲν ἀποσρέφομαι τὸν κόπον, ἀπεκρίθη ὁ Πεππῖνος· ἐργάζομαι πρὸ πολλοῦ εἰς τὰ κτήματά σας ὥστε νὰ τὸ γνωρίζεις.

— Τοῦτο μόνον γνωρίζω ὅτι ἦταν τρώγῃ κανεὶς τὸ ψωμί τῶν ἀνθρώπων, δὲν πρέπει νὰ τοὺς κακοδουλεύῃ.

— Αὐτὸ κρίνω καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβε πρῶτος ὁ νεανίας· μὲ φαίνεται δὲ ὅτι καὶ πρὸς τὸν πατέρα σου δεικνύω σέβας καὶ πρὸς σὲ φιλίαν.

— Τὴν φιλίαν σου! ἀνέκραζεν ὁ Καῖσαρ, δὲν τὴν θέλω. Εἶναι φιλία τοῦ Ιούδα προδίδοντος τὸν κύριόν του. Μὴ προσποιῆσαι ὅτι ἀπορεῖς, προσέθηκεν ἰδὼν τὸν Πεππῖνον ἀνασκιρτήσαντα. Ὅταν ἔχῃς τόσον πνεῦμα διὰ ν' ἀρέσῃς εἰς τὰς νέας, πρέπει νὰ σὲ μένῃ ἀρκετὸν διὰ νὰ ἐννοήσῃς ἕνα ἄνδρα. Ὡραῖε καρδιοκλέπτα (rubacori), ὅπως σὲ ἐνομάζουν, θέλεις νὰ σὲ εἰπῶ τὸ ὄνομα ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ;

— Καὶ τί σὲ ἐνδιαφέρει τὸ ὄνομα αὐτὸ, εἶπεν ὁ Πεππῖνος μὲ φωνὴν συγκινημένην. Μήπως εἰς ἐ-

φημέριος διὰ νὰ ἐξομολογῇς τοὺς ἀνθρώπους; Γίνου πρῶτον παππᾶς καὶ ὕστερον ἐξομολογεῖς.

— Δὲν ἐμποδίζω τὴν Σάνδραν ν' ἀγαπᾷ ὅποιον θέλει, ὑπέλαβε καταφρονητικῶς ὁ Καῖσαρ· ἀλλ' ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐμποδίσω τὸν ὑπηρετὴν νὰ ὑβρίζῃ τὸν κύριόν του, καὶ σὲ λέγω, ἐν ὀνόματι τοῦ πατρός μου καὶ ἐμοῦ, ὅτι ἐάν δὲν ἀφήσῃς αὐτὴν τὴν κόρην δὲν ἔχει ἐργασίαν διὰ σὲ εἰς ἡμᾶς.»

Ὁ δὲ ταλαίπωρος Πεππῖνος ἔκρυψε τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖράς του, ὡς ἄνθρωπος καταβεβλημένος καὶ ἀνίσχυρος κατ' ἀπροσδοκῆτον λύπης.

« Ἦμην βέβαιος, εἶπεν ὁ Καῖσαρ θριαμβεύων, ἡμην βέβαιος ὅτι θὰ ἐπέθεσο ὅταν σὲ ὠμίλει τις ὅπως πρέπει. Μὲ ἐνόησες· θέλω ν' ἀφήσῃς τὴν Σάνδραν καὶ νὰ μὴ πατήσῃς πλέον τὸ ποδάρι εἰς τοῦ προστάτου· ἄλλως θὰ ἐξαναγίνῃς ὁ πλάνης τὸν ὅποιον περιεθάψαμεν, χωρὶς νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἐθερμαίναμεν ὄφιν.»

Ὁ Πεππῖνος ἠγέρθη ἥσυχος καὶ ὠχρός.

« Καῖσαρ, εἶπεν, ἔχω πρὸς σὲ εἰλικρινῆ φιλίαν, εἰξεύρω δὲ καὶ ὅ,τι χρεωστῶ εἰς τὸν πατέρα σου· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον μὲ ζητεῖς εἶναι ἀδύνατον. Μόνη ἡ Σάνδρα ἢ ἡ μάνα της ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ· κανεὶς ἄλλος.

— Ὡστε, ὅλα ἐτελείωσαν, εἶπεν ὁ τρομερὸς σιδηρουργός.

— Ὅλα ἐτελείωσαν, » ἀπεκρίθη περίλυπος ὁ Πεππῖνος.

Καὶ ἐμπήξας τὴν παρ' αὐτὸν ἀξίνην εἰς τὸ χῶμα, ἔρριψε τὸ ἐπανωφόριον εἰς τοὺς ὤμους του.

« Ποῦ πηγαίνει; ὑπέλαβεν ὁ Καῖσαρ;

— Τί σὲ μέλει δὲν εἶμι πλέον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σου καὶ δὲν λαμβάνω διαταγὰς ἀπὸ σέ.

— Κ' ἐγὼ, εἶπεν ὁ Καῖσαρ, προδήλως θρασυνθεὶς ὑπὸ τῆς πρᾶτητος, ἐγὼ σὲ ἀπαγορεύω νὰ ἐπιστρέψῃς πρὸς τὴν Σάνδραν, ἐάν δὲν ἐπιθυμῇς νὰ μετανοήσῃς δι' αὐτό.

Καὶ τῷ ἐδείκνυε ῥωμαλέον γρόνθον·

« Μὴ φοβερίζῃς, εἶπεν ὁ νεανίας. Εἰξεύρω ὅτι εἶσαι δυνατώτερός μου, ἀλλὰ δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃς ν' ἀγαπῶ καὶ νὰ βλέπω ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ. Ἀπὸ μαχαίρια ἐάν ἦτον ὁ δρόμος καὶ εἰς καθὲν βῆμα ἐάν ἀπῆντων ὀπλισμένον ἄνθρωπον, θὰ ὑπήγαγα ὅπου καὶ ἂν μὲ ἐκάλει. Ἐάν ὁ θάνατος εὑρεθῇ εἰς τὸν δρόμον μου, θὰ ὑπερπηδήσω τὸν θάνατον. Ὑγίαινε.

— Δὲν θὰ ὑπάγῃς, » εἶπεν ὁ ἕτερος· καὶ ἀρπάσας τὸν Πεππῖνον ἀπὸ τοῦ τραχήλου τὸν ἐστρεφούρισε καὶ τὸν ἔρριψεν, ἀλλ' ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μας.

Ἠγέρθη διὰ νὰ ἐμποδίσω ἄνισον πάλιν· ἀλλ' ὁ Πεππῖνος ὀρθὸς ἐμπρός μου εἶχε δράζει ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς γραίας τὸ ξύλον.

« Πάρε ἐν ἀπὸ αὐτὰ τὰ σκαλιστήρια, ἐφώναζεν εἰς

τὸν Καίσαρα, καὶ ὅς ἰδῶμεν ἂν θὰ μ' ἐμποδίσῃς νὰ περάσω. »

Κ' ἐπέπεσε κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ὡς ἄνθρωπος ὀλίγον φροντίζων περὶ τῆς ζωῆς του.

Πρὸς μεγάλην μου δ' ἐκπληξιν, ὁ Καίσαρ δὲν ἀνέμεινε τὸν ἐχθρόν του. Ἐξεπλάγη ἄρα γε ὑπὸ τῆς ἀποφάσεως τοῦ Πεππίνου; Ἡ δὲν ὑπάρχει τάχα ἀδάμας ἀκηλίδωτος, οὔτε ἥρως πρὸς στιγμὴν μὴ δειλιῶν; Ἀγνοῶ· ἀλλὰ, παρὰ τὸ ὄνομά του, εἶδα τὸν ῥηξήνορα ἐκεῖνον Ἄρην φεύγοντα διὰ τῶν ἀγρῶν καὶ καταδιωκόμενον ὑπὸ τῶν καταρῶν τῆς γραίας, ἐν ᾧ ὁ Πεππίνος, πάλλων τὸ ξύλον, ἔτρεχε δρομικῶς πρὸς τὸν οἶκον τῆς φίλης του.

Ζ'.

Ἐπιστρέψας, εὔρον εἰς τὴν δένδροστοιχίαν τὸν Πεππίνον τὴν Σάνδραν καὶ τὴν Μαγδαληνὴν εἰς μεγάλην συνομιλίαν.

Ὁ Πεππίνος δὲν ἦτο πλέον ὁ νικητὴς τοῦ ὁποίου εἶχα θαυμάσει τὴν ἀνδρείαν· ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐδέχετο μετὰ κατανύξεως τὰς ἐπιτιμήσεις τῆς Σάνδρας.

« Σὲ ἀπηγόρευσα νὰ θάρρης, ἔλεγεν ἡ Σάνδρα, τῆς ὁποίας ὁποίας οἱ ὀφθαλμοὶ ἔλαμπον· καὶ ἂν σ' ἐπλήγονε ἡ σὲ ἐσακάτευσεν; καὶ ἂν κάμμιαν ἡμέραν σὲ κτυπήσῃ κακὰ; λέγεις πάντοτε ὅτι μὲ ἀνήκεις καὶ ἔπειτα μόνον ὅ,τι θέλεις κάμνεις.

— Πήγαινε λοιπὸν νὰ ἀποκατασταθῇς, ἐκραύγαζεν ἡ Μαγδαληνὴ, ὑψοῦσα τὴν φωνὴν καθόσον ἐπλησίαζον, διὰ νὰ μὲ ἔχῃ μάρτυρα τῆς φρονήσεως τῆς, ὥραϊς ἀγαπητικῶς χωρὶς κατὰστασιν καὶ χωρὶς ἐργασίαν κἂν· τὴν ὅπου ὁ πατὴρ τοῦ Καίσαρος σὲ ἐδίωξε, πιστεύεις ὅτι θὰ σὲ μεταχειρισθῇ κἂν εἰς τὸν τόπον, διὰ νὰ τὰ βάλῃ μὲ ὅλην τὴν οἰκογένειαν; Τί θὰ κάμῃς τώρα μετὰ τὸ ὥραϊόν σου ἀριστούργημα; Ἀλλὰ ἀπὸ τρελλὸν τί ἄλλο νὰ περιμένῃς κἂν εἰμὴ ἀνοησίας; »

Ὁ Πεππίνος μ' ἐθεώρει περίλυπος· ἐπεχείρησα νὰ τὸν ὑπερασπίσω, ῥίψας τὸ ἄδικον εἰς τὸν Καίσαρα· ἀλλ' ἡ μὲν Μαγδαληνὴ μὲ ἤκουεν ἀθημονοῦσα καὶ ἐφώναζε περισσότερον, ἡ δὲ Σάνδρα δὲν ἔλεγε λέξιν. Ἐνδομύχως ποῖα γυνὴ δὲν συγχωρεῖ τὸν μαχόμενον ὑπὲρ αὐτῆς; Ἀλλ' ἐκεῖνη, ὅτε ἐτελείωσα, τὸν ἐπέπληξε περισσότερον καὶ αὐτῆς τῆς μητρὸς τῆς. Ἡ Σάνδρα εἶχε περισσότερον ἔρωτα ἢ ματαιότητα, καὶ ὁ φόβος μήπως χάσῃ τὸν Πεππίνον τῆς τὴν καθίστη ἀνελεήμονα. Ὁ δὲ ταλαίπωρος νέος ἐκπεπληγμένος πρὸς τὸ νέον τοῦτο τῆς ἀγάπης εἶδος ἐσιώπα ἀναστενάζων.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφθασεν ὁ ἐφημέριος· ὑπερήσπισα τὸν Πεππίνον καὶ ἡ ἐπιτυχία μου παρ' αὐτῷ ὑπῆρξε μεγαλειτέρα. Ὁ ἀγαθὸς γέρον δὲν ἐνόησε τίποτε ἐκ τῆς ἐριδος ταύτης, τῆς ὁποίας δὲν τῷ ἔλεγον τὴν αἰτίαν· κατ' ἐκεῖνον ὁ Πεππίνος καὶ ἡ

Σάνδρα ἦσαν παιδιὰ· δὲν ἐφαντάζετο ποτὲ ὅτι ὁ ἔρως θὰ ἐτάρασσε τὸν βίον των.

« Τέκνον μου, εἶπεν εἰς τὸν Πεππίνον, θὰ ἔκαμνες καλλίτερα ἂν εἶχες περισσοτέραν ὑπομονὴν καὶ δὲν ἐλησμόνεις ὅ,τι χρεωστῆς εἰς τὸν πατέρα τοῦ Καίσαρος. Αὐτὸ ὅς σὲ γένη μάθημα. Ἀλλὰ δὲν σ' ἐπῆρα ἀπὸ τὸν δρόμον πρὸ δέκα ἐτῶν διὰ νὰ σὲ βάλω πάλιν σήμερον εἰς αὐτόν. Μεῖνε ἐδῶ, ἕως ὅτου εὔρης ἐργασίαν. Ἡ Μαγδαληνὴ θὰ σ' εὔρῃ κάμμιαν γωνίαν εἰς τὸ σπῆτι διὰ νὰ κοιμᾶσαι καὶ κἂν ἐν κοιμᾷτι ψωμί διὰ νὰ προγευματίζῃς. Τὸ μικρόν μου περιβόλιον ἔχει ἀνάγκην περιποιήσεως, θὰ τὸ περιποιηθῇς. Καὶ ἔπειτα θὰ ζητήσωμεν ἔργον διὰ σὲ· ὁ θεὸς βοηθεῖ τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους. »

Ἡ δὲ Μαγδαληνὴ, εἶπερ ποτὲ μανιώδης, ἔγρυζε κατὰ τῆς ἀπερισκεψείας τοῦ κυρίου τῆς· ἡ Σάνδρα, ἐρυθρὰ ὑπ' ὀργῆς καὶ λύπης, ἦτο εἶπερ ποτὲ ὥραϊα· ὁ Πεππίνος περιστρέφων εἰς τοὺς δακτύλους τοῦ τὸ σκιάδιόν του, ἀνύψου τὴν κεφαλὴν εἰς ἐκάστην λέξιν τοῦ ἐφημέριου, καὶ ὑπέβλεπε τὴν σκληράν του ἐρωμένην, ἐν ᾧ χονδρὰ δάκρυα ἐκυλίωντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του. Ὅλοι ἐσιώπων· ἀλλ' ἦτο ἡ πρόδρομος τῆς θυέλλης σιγῆς· μόνος ὁ γέρον μου φίλος δὲν ἐφρόντιζε περὶ τῆς ἐπιούσης.

Τὸ ἑσπέρας ἀπεσύρθη ἐνωρίς, ὀλίγον κουρασμένος ἐνεκα τῆς κακονυκτίας. Ἀλλ' ὡς ματαιότης τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας· τὴν προτεραίαν εἶχα καταρασθῇ τὰς νυκτερινὰς μελωδίας καὶ τοὺς ἐραστάς, τὴν ἑσπέραν ἐπόθουν ἐκεῖνα τὰ πλήρη ἐλπίδος ἄσματα· ἠλέουν λύπην ξένην πρὸς ἐμὲ καὶ τὴν ὁποίαν δὲν ἀντήλλασσα πρὸς ὅλας μου τὰς εὐτυχίας. Συνέταξα ὥραϊον κήρυγμα διὰ νὰ διδάξω τὸν ἑαυτόν μου τὴν φιλαυτίαν, καὶ εὐτυχῶς ἀπεκοιμήθην πρὸ τοῦ τέλους τῆς πρώτης περιόδου.

Η'.

Αἱ ἐπόμεναι ἡμέραι ὑπῆρξαν μελαγχολικαί, ὡς ἂν ἦσαν βροχεραί. Ὁ Πεππίνος, ὅμοιος πρὸς περὸν πτηνὸν θραῦον τὰ πτερὰ του εἰς τὰς γωνίας τῆς ὀροφῆς, ἐφρευγε καὶ ἐκρύπτετο εἰς ὅλας τὰς γωνίας, διὰ νὰ ἀπαλλαχθῇ ἀπὸ τὴν ἀνελεήμονα γλῶσσαν τῆς Μαγδαληνῆς. Ἡ δὲ Σάνδρα δὲν ἤκουεν ὀλιγώτερα, ἂν καὶ δὲν ἐγκατέλειπε τὴν μητέρα τῆς οὔτε μίαν στιγμὴν. Ἐὰν διερχομένη παρὰ τὸν Πεππίνον ἀνύψου τοὺς ὀφθαλμούς, ἡ Μαγδαληνὴ τὴν ἐπέπληττε διὰ τὴν ἀναίδειαν· ἐὰν ἔκυπτε τὴν κεφαλὴν, ἡ Μαγδαληνὴ τὴν ἐπέπληττε διὰ τὸν οἰκτόν της. Οὕτως, ἀποχωρισμένος τῆς ἐρωμένης, καὶ τοι ζῶν παρ' αὐτὴν, ὁ ταλαίπωρος μόνον εἰς τὸν κῆπον εὔρισκεν εἰρήνην. Ἐκεῖ ἐκπέμπων μεγάλους ἀναστεναγμούς καὶ σκάπτων τὴν γῆν μετ' ἀπελπισίας, ἐζήτει ὀλίγην μοναξιάν καὶ ἀνάπαυσιν.

Τὸν ἐβλεπα συχνὰ ἐκεῖ καὶ ὠμίλουν ἀσμένως μετ'

αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὁ ἐφημέριος ἐπέσκέπτετο τοὺς πτωχοὺς του. Ἡ τύχη μὲ κατέστησε, κοινωνὸν τῶν μυστικῶν του. Τοῦτο ἤρκει ὥστε νὰ μ' ἐπιζητή. Ὁ νέος ἔχει ἀνάγκην νὰ διακοινώσῃ τὰ αἰσθήματά του ὅταν ἀγαπᾷ ὁ δὲ Πεππῖνος μ' ἐζήτει πάντοτε καὶ μίαν νέαν συμβουλὴν διὰ τὰ ἀτελεύτητα σχέδια, τὰ ὁποῖα ἀνετύλισσεν εἰς τὴν κεφαλὴν του. Νὰ μείνῃ εἰς τοῦ προστάτου οὔτε πρέπον οὔτε δυνατόν ἦτο, μία λέξις τῆς Μαγδαληνῆς ἤρκει διὰ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃσι. Νὰ μείνῃ εἰς τὴν χώραν δὲν ἔπρεπε νὰ ἐλπίζῃ περισσότερον, διότι ὁ Καῖσαρ ἦτο ἐξάδελφος ὅλης τῆς πόλεως καὶ κἀνεῖς δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ προσβάλῃ ἄνθρωπον τόσο ἀναγκαῖον καὶ τόσο φοβερόν ὅσον ὁ σιδηρουργός. Ἀλλὰ διὰ τὸν Πεππῖνον ἡ ἀναχώρησις ἦτο στερήσις παντὸς ὅ,τι ἠγάπα ἡ ζωὴ του ὑπῆρχεν εἰς τὸ Φίγλινον· ὅθεν δὲν εἰξευρε τί ν' ἀποφασίσῃ. Ὅτε μὲν ἤθελε νὰ ὑπάγῃ εἰς Ἀλγερίαν διὰ νὰ καταχθῇ εἰς τὴν ξένην λεγεῶνα καὶ μάλιστα διὰ νὰ φονευθῇ, ὡς εἰ ὁ θάνατος θὰ τῷ ἀπέδιδε τὴν ἀγαπητὴν του Σάνδραν. Συχνότερον ὁμως, ὀλιγώτερον φιλόδοξος, ἤθελε νὰ ἔμβῃ εἰς ὑπηρεσίαν ἐν Φλωρεντίας· ἐνίοτε δ' ἐσκέπτετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον του, ὅπου ἴσως δὲν τὸν εἶχον λησμονημένον. Διὰ παντὸς τρόπου ἤθελε ταχθεῖν τύχην, διότι ἐφοβεῖτο τὰ τεχνάσματα τῆς Μαγδαληνῆς, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ μακρὰν τῆς Σάνδρας.

« Ἄ! Κύριε, μ' ἔλεγε πολλάκις, πόσας λύπας ἔχει κἀνεὶς ὅταν ἀγαπᾷ! Ἐγεννήθην μίαν φράν καὶ ἀποθνήσκω ἑκατόν. Ὅταν βλέπω τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα ὀμμάτια, τὴν μόνην μου ἐλπίδα, ἡ καρδίᾳ μου λυώνει ὡς τὸ ἄλας εἰς τὸ νερόν· ὅταν δὲν τὴν βλέπω τὰ δάκρυα πηγάζουν εἰς τὴν ψυχὴν μου. Τί νὰ κάμω; Θεέ μου! τί νὰ κάμω; »

Κ' ἐστρέφετο πρὸς τι παράθυρον, ὅπου ὑπῆρχον γάστραι περιέχουσαι καρυόφυλλα καὶ βασιλικόν.

« Ἐκεῖ, μ' ἔλεγε, τὴν βλέπω μόνην τὸ πρῶτ. Ὅταν φαίνεται, ὅλα λάμπουν, καὶ μένει ἀκόμη κάποια λάμψις ἀφ' οὗ ἀνεχώρησε· Εἶμαι πολὺ δυστυχὴς διότι μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὴν βλέπω· τί θὰ γίνω λοιπὸν ὅταν δὲν θὰ τὴν βλέπω διόλου; Ἄ! κύριε, ἂν ἦς ὅσον καὶ ὁ προστάτης σοφός, εἶπέ με τί γίνεσθαι εἰς τὸν τόπον σου ὅταν ὁ ἔρως σᾶς καταλαμνεί. Δὲν ἀποθνήσκουν; »

Ἐξήντησα ὅλην μου τὴν ἰταλικὴν εὐγλωττίαν διὰ νὰ δώσω εἰς τὸν Πεππῖνον συμβουλὰς σωφραστικῆς, εἰς τὰς ὁποίας ἐγὼ αὐτὸς οὐδόλως ἐπίστευον. Ὁ ταλαίπωρος νέος στηριζόμενος εἰς τὴν ἀξίτην του μ' ἤκουε χαίνων χωρὶς νὰ πιστεύῃ περισσότερον ἐμοῦ εἰς τοὺς λόγους μου· ἀλλ' ἠσθάνετο ἀνεκούφισιν ἀκούων περὶ τοῦ ἔρωτός του καὶ τῆς Σάνδρας. Τὸν κατέλειπον δὲ πάντοτε ὀλιγώτερον καταβεβλημένον ἀναχωρῶν. Τὴν ἀμυδροτάτην ἐλπίδα ἔδραττε τὴν

μαλλον ἀδύνατον πιθανότητα τὴν παρεδέχετο. Ὅταν ἔχη τις ἡλικίαν εἴκοσιν ἐτῶν θέλει νὰ ἀγαπήσῃ, θέλει νὰ ζήσῃ· οὔτε τὴν ἐγκατάλειψεν οὔτε τὸν θάνατον ἐννοεῖ.

Ὁ Πεππῖνος δὲν εἶχε φθάσει εἰς τὸ τέρμα τῶν δοκιμασιῶν· ὅ,τι προεῖδε, ὅ,τι ἐφοβεῖτο ἐγένετο μετ' οὐ πολὺ. Ἡ Μαγδαληνὴ, ἀνήσυχος καὶ βαρυνθεῖσα διὰ τὴν παρουσίαν του, ἐξεμυστηρεύθη ὅλα εἰς τὸν ἐφημέριον καὶ ὡς πανοῦργος γυνὴ, ἐπήνεσε τὸν ἐχθρὸν τὸν ὁποῖον ἤθελε νὰ καταστρέψῃ. Περιέγραψε ζωηρῶς τοὺς κινδύνους, εἰς τοὺς ὁποίους ὑπέκειτο ἡ Σάνδρα πλησίον ἀνθρώπου τρυφεροῦ καὶ ἐρασμοῦ ὅσον ὁ Πεππῖνος. Μετὰ τὴν πρώτην ἐκπληξιν, ὁ ἐφημέριος ὠμίλησε περὶ γάμου. Ἡ Σάνδρα δὲν τῷ ἐφαίνετο τόσο εὐγενοῦς καταγωγῆς, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠγάπα. Ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ ἀντέταξε τὴν νεαρὰν ἡλικίαν καὶ τὴν πενίαν τοῦ Πεππῖνου· προέτεινε τὴν μητρικὴν ἐξουσίαν, ἐκλαυσε καὶ τόσο, ὥστε ὁ γέρον μου φίλος ἐζήτησε συγγνώμην διὰ τὴν ἀπερισκεψίαν τῆς ὁποίας ἐγένετο ἐνοχος, δεχθεὶς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀγαπῶντα. Ὀλίγας ὥρας ἔπειτα, ἡ Σάνδρα ἐλευθέρα πλέον, ἤρχετο μεστὴ δακρύων νὰ ἐπαναλάβῃ εἰς τὸν Πεππῖνον τὴν τρομερὰν σκηνὴν, τὴν ὁποίαν τῇ διηγῆθη ἡ μήτηρ της. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ της. Ὁ Πεππῖνος ἦτο παρὰ πολὺ ὑπερήφανος ὥστε νὰ μείνῃ περισσότερον εἰς τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην, ὡς ἄτιμος καὶ ἐπικίτης (αὐτὰς τὰς σκληρὰς λέξεις εἶχεν εἶπει ἡ Μαγδαληνὴ)· ἤκουσεν ἄφωνος τὴν φίλην του· ὅτε δὲ αὕτη πτοηθεῖσα διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ ἡρώτησε, τοῦτο μόνον ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι πρὶν ἢ ἀποφασίσῃ θὰ τὴν ἐβλεπε.

Θ'.

Ὁ ταλαίπωρος νέος ἐδραμεν εἰς τὸν κήπον· ἦτο ἡ ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν ἐβλεπόμεθα καὶ ἡμῖν ὁ μόνος φίλος του. Ἦτο ἔξω φρενῶν καὶ παρεκάλει τὸν Θεὸν νὰ τῷ ἀφαιρέσῃ τὴν ἀθλίαν του ζωὴν. Ἐγὼ δὲ τὸν ἄφρινά νὰ λέγῃ, περιμένει νὰ καταπραῦνθῇ ἡ λύπη του διὰ τῆς ἐξαντλήσεως καὶ τῶν δακρύων, ὅτε ξένος τις προῦχώρησε σοβαρὸς πρὸς ἡμᾶς. Ἦτο ἀνὴρ μετρίου ἀναστήματος, μελαγχρὴς, ἰσχνός καὶ τὴν ὄψιν ἡλιοκαῆ ἔχων. Μέτωπον στενόν, ῥίς καμπύλη, ὀφθαλμοὶ ἀετοῦ, τρίχες ἐν χρῶ κεκαρμέναι, πυκνὸν γένειον, ἐσχημάτιζον πρόσωπον ἐξ ἐκείνων τὰ ὁποῖα συνήθως δὲν λησμονοῦνται. Ἦτο ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός, ἀλλὰ μετ' ἐπιτηδεύσεως. Φέρον πλάτύγυρον καὶ στακτόχρουν σκιάδιον, εἶχεν ὑπενδύτην (γιλέκιον) κόκκινον μετὰ χαλκίνων κομβίων, χονδρὸν λαίμοδέτην μεταξωτὸν, βρακίον καὶ ἐπανωφόριον μέλανα, ζώνην κοκκινοβαφῆ καὶ περινημίδας ἐκ κιτρίνου δέρματος, ὅθεν ἐξήρχοντο καμπύλοι πτερνιστῆρες. Ἐπλησίασε πρὸς ἡμᾶς σαλεύων ἐπὶ τῶν ἰσχυίων του, ὡς ἵππεὺς τις ἢ ἵππο-

πώλης, ἐστάθη ἐνώπιον τοῦ Πεππίνου, διανοίξας τὰ σκέλη καὶ στηρίζας τὸν γρόνθον εἰς τὴν πλευράν του, καὶ τὸν παρετήρησεν ἀσκαρδαμυκτὶ σιωπῶν.

« Πανάγαθε Θεέ! σὺ εἶσαι, Ἰάκινθε! ἀνέκραξεν ὁ Πεππῖνος ριφθεὶς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ νεωστὶ ἐλθόντος.

— Σὺ εἶπας, ἐξάδελφε, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, τραχὺς τὴν φωνὴν καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. Εἰς δέκα ἔτη δὲν λησμονεῖ κανεὶς τὸν συγγενὴ του. Εἶχα ἀνάγκην ν' ἀγοράσω μερικὰ πωλάρια ἀπὸ ἐδῶ καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ περάσω τόσον πλησίον τοῦ Φιγλίνου χωρὶς νὰ ἰδῶ τὸν Πεππίνόν μου.

— Ποῦ ὑπάγεις; τί κάμνεις; ἠρώτησεν ὁ νεανίας παρατηρῶν μετὰ θαυμασμοῦ τὸ ἐνδυμα τοῦ παλαιοῦ του συντρόφου. Ἐπέτυχες, βλέπω; προσέθηκε στενάζων.

— Ποῦ ὑπάγω; ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκινθος· εἰς τὴν Μαρέμμην, καθὼς πάντοτε. Τί κάμνω; Εἶμαι ξυλοτόμος, ἀνθρακοποιὸς, μεταλλευτής, σκαπανεὺς, σιδηρουργὸς, ὅ,τι θέλεις, καὶ, ἐξηκολούθησε κτυπήσας τὴν ζώνην του ὅπου ἀντήχει ἀργύριον, καθὼς λέγεις ἐπέτυχα. Σὺ δὲ ποῦ εὐρίσκεσαι;

— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Πεππῖνος, εἶμαι ἀθλιέστερος παρὰ εἰς τὴν Σιένναν· οὔτε ἐπάγγελμα ἔχω πλέον, οὔτε φίλους, οὔτ' ἐλπίδα.

— Οὔτε φίλους; εἶπεν ὁ ξυλοτόμος ἀταράχως· ἰδοὺ ἐγὼ· οἱ παλαιοὶ εἶναι οἱ καλλίτεροι· οὔτε ἐπάγγελμα; ἔλα εἰς τὴν Μαρέμμην ἔχει θέσιν δι' ὅλους.

— Εἰς τὴν Μαρέμμην, εἶπεν ὁ Πεππῖνος διστάζων· λέγουν ὅτι ἐπικρατεῖ ἐκεῖ θερμὴ καὶ θάνατος· πηγαίνει κανεὶς καὶ δὲν ἐπιστρέφει.

— Ἐνίοτε, ἀπεκρίθη ὁ μέλας ἄνθρωπος. Πολλοὺς ἀφῆκα εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Γροσσέτου. Ἀλλὰ δὲν ἐπλάσθημεν διὰ νὰ σαπῇσωμεν εἰς τὸν τόπον ὡς μανητάρια. Πρὸ ἔξ ἑτῶν ὑπῆγα εἰς τὴν Μαρέμμην· κατ-εσκεύασα πότασιν, ἀνενέωσα γῆν, εἰργάσθην εἰς χώματα· βλέπεις ὅτι δὲν ἀποθνήσκει κανεὶς πάντοτε.

— Καὶ κερδίζει τις εἰς τὴν Μαρέμμην;

— Ναι· ἡ ἐργασία εἶναι σκληρὰ ἀλλ' ὁ μισθὸς καλός· Εἶναι λαχέιον· ἔχει μὲν μεγάλους κινδύνους ἀλλὰ καὶ ωραίας ἐλπίδας κέρδους. Ἐπειτα δὲν μένομεν ὅλον τὸν χρόνον εἰς τὸ ἔλος, φεύγομεν ὅταν ἡ θερμὴ ἔρχεται καὶ περῶμεν τὸ καλοκαίρι εἰς τὴν πατρίδα μας. Διπλὴ ἐργασία καὶ διπλοῦς κόπος, ἀλλὰ καὶ διπλοῦς μισθός.

— Θὰ ἔλθω μαζὶ σου, εἶπεν ὁ Πεππῖνος, καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ταχείας τύχης καὶ προσεχοῦς ἐπανόδου· θὰ σὲ ἀκολουθήσω εἰς τὴν Μαρέμμην. Πότε ἀναχωρεῖς;

— Ἀπόψε. Ἐστειλα ἔμπρὸς ὅλην μου τὴν συντροφίαν, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ καταφθάσω· εἰς τὴν ὑπώρειαν τοῦ San-Donato· ἦλθα δὲ νὰ σοῦ σφίξω τὴν χεῖρα, τίποτε περισσότερον.

— Ἀπόψε! ἐκραύγασεν ὠχρίων ὁ ἐραστής, ἀπόψε! καὶ παρετήρησεν ἡμᾶς ἀποπλήκτως.

— Ἄν σὲ κρατῇ τίποτε ἐδῶ, εἶπεν ὁ Ἰάκινθος παραδόξως μειδιῶν, μὴ στενοχωρεῖσαι· συνόδευσέ με ἕως τὴν πύλην, ὅπου τὸ ἄλογον μου περιμένει, καὶ ὑγιαίνει!

— Ὅχι, ὅχι, ἀναχωρῶ· δύο λέξεις εἰς τὸν προστάτην καὶ σὲ ἀκολουθῶ. Πάρε μ' ἀπ' ἐδῶ, ἐξάδελφε, θὰ μὲ δώσης τὸ θάρρος τοῦ ὁποίου ἔχω ἀνάγκην· διότι σὺ εἶσαι δυνατὸς, Ἰάκινθε, καὶ ὅταν ἤμην παιδίον, σὺ πάντοτε μὲ ὑπεστήριζες.

Καὶ λαβὼν τὸν βραχίονα τοῦ ξυλοτόμου ἐβάδισε πρὸς τὴν οἰκίαν. Ἐκ τῆς ταραχῆς του, ἐκ τῶν ἀπηλπισμένων σχημάτων του, καὶ πρὸ πάντων ἐκ τοῦ τρόπου δι' οὗ ἐδείκνυε τὸ παράθυρον τῆς Σάνδρας, ἦτο φανερόν ὅτι τῷ ἔλεγεν ὅλα.

Γ.

Τῶν δύο φίλων εἰσελθόντων, ὁ ἐφημέριος μετὰ τῆς συνήθους καλοκάγαθίας παρώτρυνε τὸν Πεππῖνον νὰ ὁμιλήσῃ, τὸν ἤκουσε μετὰ προσοχῆς καὶ παρεδέχθη τὴν γνώμην του.

« Μεγάλῃ εἶναι ἡ ἀπόφασίς σου, εἶπεν αὐτῷ, νὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν Μαρέμμην, καὶ, τέκνον μου, ὑπόκεισαι εἰς πολλοὺς κινδύνους· ἀλλὰ δὲν πηγαίνεις ἐκεῖ ὑπὸ ἀπληστίας κινούμενος, ἔχεις θέλημα εὐθύ· ὁ Θεός, ἐλπίζω, θὰ σὲ προστατεύσῃ. Δὲν θέλω ὅμως νὰ ἐξέλθῃς τοῦ Φιγλίνου ὡς φυγὰς· ζεῦξε τὸ baroccio καὶ θὰ σὲ συνοδεύσω ἐγὼ ἕως τὸ San-Donato. Θὰ περάσωμεν ὁμοῦ τὴν πόλιν, ὥστε ἕκαστος νὰ γνωρίζῃ ὅτι ἀναχωρεῖς ὡς τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἔχων τὴν φιλίαν ὅλων ἡμῶν. Ὅλαι μας αἱ εὐχαὶ καὶ ὅλαι μας αἱ δεήσεις θὰ σὲ συνοδεύσωσι, καὶ ὅταν τὸν Μάϊον ἐπανέλθῃς, θὰ περάσῃς τὸ Φιγλινὸν ἀταπείνωτος καὶ θὰ εἰσέλθῃς πάλιν ἐδῶ ὡς φίλος. Ἡ οἰκία μου θὰ ᾔῃναι οἰκία σου καὶ ἐλπίζω ὅτι αὐτὴ ἡ χώρα θὰ ᾔῃναι πάντοτε χώρα σου. »

Ἐν ᾧ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσπρηχόμεν, ὁ ἐφημέριος ἐκωδώνισε δις· ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ Σάνδρα εἰσώρμησαν. Αὐτὸς δὲ ταῖς ἀνήγγειλε τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πεππίνου, ἐπαινῶν τὴν ἀπόφασίν του καὶ οὐδόλως ὑπαινιχθεὶς καὶ τὰ αἴτια τῆς ἀναχωρήσεως. Παρετήρουν τὰς δύο γυναῖκας. Ἀστραπὴ χαρᾶς ἐπέλαμψεν εἰς τὸ μέτωπον τῆς Μαγδαληνῆς· ἀλλ' ὡς ἂν ἐφοβεῖτο μὴ μαντεύσωμεν τὴν κακὴν τῆς σκέψιν, ἔκυψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐσιώπησε. Ἡ δὲ Σάνδρα παρετήρησεν ὅλους ἡμᾶς, προχωρήσασα ἀπὸ τούτου εἰς ἐκεῖνον, ὡς εἰ ἐζήτηι λόγον τινὰ ἢ βοήθειαν· Ἐπειτα ὤρμησε πρὸς τὸν Πεππῖνον, τραπέντα πρὸς τὴν θύραν καὶ φεύγοντα τὸ ἀπειλητικόν της βλέμμα·

« Ὑπάγεις εἰς τὴν Μαρέμμην; εἶπε μὲ φωνὴν διακεκομμένην.

— Είναι ανάγκη, ἐπιθύρουν ἀποστρέφων τοὺς ὀφθαλμούς, εἶναι ἀνάγκη.

— Ὅχι, ὅχι, δὲν θὰ ὑπάγῃς, ἀνέκραξεν, ἀρπάζουσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ σύρουσα εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης. Δὲν θέλω νὰ με ἀφήσῃς. Δὲν θὰ φύγῃς, ἢ θὰ πατήσῃς εἰς τὸ πρόσωπόν μου. Εἰπέ λοιπὸν ὅτι μένεις, ἐὰν με ἀγκῶς!

— Σάνδρα! » εἶπεν αὐστηρῶς ὁ ἐφημέριος.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη ἔμεινεν ὥσπερ κεραυνόπληκτος καὶ ἀφῆκε τὸν βραχίονα τοῦ Πεππίνου, ὅστις ἔγεινεν ἄφαντος.

« Τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἐφημέριος πλησιάζας εἰς τὴν βαπτιστικὴν του καὶ λαβὼν φιλοστοργῶς τὰς δύο τῆς χεῖρας, τέκνον μου, δὲν πρέπει νὰ τὸν κρατήσῃς. Πρὸ παντὸς ἄλλου χρεωστεῖς νὰ ὑπακούῃς εἰς τὴν μητέρα σου· ὁ Θεὸς τὸ προστάζει. Ἐὰν ὁ Κύριος θέλῃ νὰ σὲ δοκιμάσῃ, ὑπόκυψε καὶ εὐχαρίστησέ τον μάλιστα διὰ τὴν ἀγαθότητά του, διότι αἱ δοκιμασίαι αὐταὶ εἶναι πολὺ ὀλιγώτερον σκληραὶ διὰ σὲ ἢ ὅποια μένεις με ἡμᾶς, παρὰ δι' ὅποιονδήποτε ἄλλον. Ἴσως διὰ τὸ καλὸν σου μάς ἀφίνει ὁ Πεππίνος· ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, πράττει κατὰ καθήκον καὶ χρεωστεῖς νὰ μὴ τὸν ἀποτρέψῃς. »

Ἐν ᾧ δὲ ὁ ἐφημέριος ὠμίλει, ἡ Σάνδρα ἔτρεμεν ὀλόσωμος· ἐφάνετο δὲ ὅτι κατέβαλλεν ἀγῶνα ὑπεράνθρωπον διὰ νὰ κρατηθῇ.

« Κλαῦσε, κλαῦσε, κόρη μου, εἶπεν ὁ ἐφημέριος καὶ αὐτὸς σφόδρα συγκινημένος, θὰ ἀνακουφισθῇς.

— Ὅχι, ὅχι, ἐκράυγασε σκληρυνομένη, δὲν εἶναι καιρὸς δακρύων. Προστάτα, τὸν συνοδεύεις εἰς San-Donato· ἄφες με νὰ ἔλθω μαζίῃ.

— Εὐχαρίστως, κόρη μου, ἀπεκρίθη ὁ ἀγαθὸς γέρον νεύσας εἰς τὴν Μαγδαληνὴν· βλέπεις ὅτι ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς τὸ θάρρος καὶ τὴν φρόνησίν σου. »

Ἡ Μαγδαληνὴ ἐξῆλθε μερικὰς στιγμὰς καὶ ἐπανῆλθε σύρουσα δισάκκιον, τοῦ ὁποῖου τὰς δύο πήρας εἶχε γεμίσει ἄρτου, κρέατος, μήλων καὶ ἐλαιῶν. Ἡ καλὴ τῆς φύσεως ὑπερίσχυε, καὶ ἴσως ἐνδομύχως ἦτο ὀλιγώτερον ὠργισμένη κατὰ τοῦ Πεππίνου ἢ ὅσον ἐνόμιζε.

Τοῦ baroccio ζευχθέντος, ἀνέβημεν καὶ οἱ τέσσαρες εἰς τὸ ἀγροτικὸν ἐκεῖνο ὄχημα, συγκροτούμενον ἐξ ἑνὸς μόνου καθίσματος ἐξηρητημένου διὰ λωρίων δερματίνων μεταξὺ δύο μεγάλων τροχῶν, οἱ ὁποῖοι σὲ κατακονίζουν. Ὁ ἐφημέριος, ὅστις ὠδήγει, με ἐκάθισε ἐμπρὸς καὶ παρ' αὐτὸν, ὁ δὲ Πεππίνος καὶ ἡ Σάνδρα, οἵτινες εἶχον ἐστραμμένα πρὸς ἡμᾶς τὰ νῶτα κατέλαβον τὰς δύο ἄλλας θέσεις. Ὁ δὲ Ἰάκινθος ἠκολούθει ἡμᾶς μακρόθεν, ἀναβαίνων μέγαν καὶ μέλανα ἵππον. Ἐὰν ἐβλεπέ τις τὴν σιωπὴν καὶ τὴν ἀθυμίαν τῶν δύο νέων, καὶ τὴν αὐστηρὰν μορφήν τοῦ Ἰακίνθου, θὰ ἔλεγεν ὅτι ἦσαν

κατάδικοι ὁδηγούμενοι ὑπὸ χωροφύλακος εἰς τὴν πλησιαιστέραν φυλακὴν.

Διήλθομεν τὸ Φίγλινον βήματι βραδεῖ. Πολλοὶ περίεργοι συνέτρεχον βλέποντες τὸ ὄχημα ἡμῶν, καὶ ὁ ἐφημέριος ἤθελεν ὥστε ὁ Πεππίνος ν' ἀποχαιρετίσῃ τοὺς φίλους του. Ἐκαστος ἐξέφραζε μεγαλοφώνως τὰς παρατηρήσεις του, καὶ, ἐπειδὴ οἱ ἔρωτες τοῦ Πεππίνου δὲν ἦσαν εἰς κἀνένα μυστικοί, δὲν ἐφείδοντο τῆς Μαγδαληνῆς καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ τῆς Σάνδρας. Πρᾶγμα παράδοξον, εἰς ὅλους τοὺς τύπους, περιγελῶσι μὲν τοὺς ἀγαπωμένους, ἐνδομύχως δὲ τοὺς ὑπερασπίζουσι.

Περὶ τὸ μέσον τῆς πόλεως εἶδον σιδηρουργεῖον φέγγον· ἐπὶ ἄκμονος ὑπαίθρου ἐργάτης βρωμαλέος ἔτυπτε καὶ μετεσχημάτιζεν εἰς ἐργαλεῖον βάθρον σιδηρὰν πεφυρακτωμένην, ἐξ ἧς ἀνεπέμποντο σπινθῆρες· ἦτο ὁ Καίσαρ. Ἡ κοινὴ φήμη τῷ εἶχεν ἀναγγεῖλαι τὴν ἀναχώρησιν τοῦ Πεππίνου· αὐτὸς λοιπὸν ἔμενε κύριος τοῦ πεδίου. Ἄμα ἰδὼν ἡμᾶς πλησιάζοντας, ἀφῆκε τὸ ἔργον του καὶ ἐχαιρέτισεν ἡμᾶς ὑπούλως, ὥστε ἀπέστρεψα τὸ πρόσωπον μου. Ἐφερε τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν του προσβλέπων τὴν Σάνδραν, ἔπειτα δὲ καλέσας τὸν ἀντίζηλόν του δὲν εἰζεύρω διὰ ποίου ὑβριστικοῦ ὀνόματος ἔσυρε τὴν γλῶσσαν καὶ τῷ ἔδειξε τὸν γρόνθον. Κί τοι πολὺ καταβεβλημένος ὁ Πεππίνος ἠγέρθη· ἀλλ' ἡ Σάνδρα τὸν ἐκράτησε καὶ ἀνέπεσεν εἰς τὸ κάθισμα στενάζων· λύπη, ἐξορία, ὕβρις πάντα ἐμάστιζον αὐτὸν ἐνταύτῃ.

Ἀλλ' ὁ θρίαμβος τοῦ Καίσαρος δὲν ὑπῆρξε μακροχρόνιος· διότι ἡ ἐκδίκησις ἐπλησίαζε ὑπὸ τὴν μορφὴν τοῦ Ἰακίνθου, ὅστις διὰ μαστιγώσεως ἐτιμώρησε τὸν σιδηρουργόν. Ὁ Καίσαρ μανιώδης ἐστράφη, ἀλλὰ προσέκραυσεν εἰς τὸν ἵππον καὶ ἐστρώθη κατὰ γῆς. Αἶφνης ἀρπάζει χαλίκιον· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἀνεγερθῇ, ὁ Ἰακίνθος, περάσας τὸν πόδα ὑπὲρ τὸν λαϊμὸν τοῦ ζώου, εὗρίσκετο πεζὸς, διὰ μὲν τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν κρατῶν τὸν σιδηρουργὸν ἀπὸ τὸν λαϊμὸν, διὰ δὲ τῆς ἄλλης πᾶλλον τὴν λαβὴν τῆς μαστιγῆς του. « Ἐὰν τὸ μάθημα δὲν σὲ φθάνῃ, εἶπε, θὰ σὲ μάθω πῶς τιμωροῦν τοὺς αὐθάδεις εἰς τὴν Μαρέμην. »

Τὸ ἦθος τοῦ Ἰακίνθου, ἡ τραχύτης τῆς φωνῆς του, ἡ δύναμις τῆς χειρὸς του, ἀπέτρεψαν τὸν Καίσαρα ἀπὸ ἀνίσου πάλης, καὶ, γελῶντος τοῦ ὄχλου, εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ ἄντρον του, διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ὀργὴν καὶ τὴν κατασχόνην του. Χάρις εἰς τὴν φιλίαν ὁ Πεππίνος καὶ πάλιν ἐνίκησε.

Τὸ ἐπίλοιπον τῆς ὁδοῦ διηλύσαμεν ἡσύχως. Ὁ ἐφημέριος καὶ ἐγὼ συνωμιλοῦμεν περὶ ἀδιαφόρων πραγμάτων· εἶχε ζῆσει παρὰ πολὺ, κατείχετο ὑπὸ σκέψεων πολὺ σοφῶν, ὥστε νὰ πτοηθῇ ὑπερμέτρως ὑπὸ λύπης ἐρωτικῆς· ἴσως δὲ καὶ κατέσχευεν ἑαυτοῦ, ὅπως καταστήσῃ εὐχάριστον εἰς ἐμὲ ταξιδίδιον ἀρκετὰ με-

λαγχολῶν. Ἐνίοτε ἔστρεφον τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἴδω τί ἐγίνοντο τὰ δύο θύματα. Ἡ μὲν Σάνδρα εἶχε τηρήσει τὴν χεῖρα τοῦ Πεππίνου εἰς τὴν ἐδικήν της, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν ἔλεγε· ὁ δὲ ταλαίπωρος νέος δὲν ὠμίλει περισσύτερον ἐκείνης· ἀνεστέναζε καὶ παρετήρει μὲ πεπλανημένον βλέμμα τοὺς ἀγροὺς, ἐν ᾧ ὁ Ἰάκινθος, πάντοτε μακρὰν τῇ ἀμάξης, ἐκάπνιζε σοβαρῶς τὴν πίπαν του καὶ περὶ μόνου τοῦ ἵππου του ἐφαίνετο φροντίζων.

Ὅτε ἐπλησιάζομεν εἰς τὸν λόφον τὸν ἀναβαίνοντα εἰς San-Donato, ὁ Ἰάκινθος διέβη ἔμπροσθεν ἡμῶν διὰ νὰ φθάσῃ τὴν συνοδίαν, ἥτις περιέμενε εἰς λιθάδιόν τι. Ἦσαν ἐκεῖ σίφη ἀνδρῶν φορτιζόντων ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων πάντα τὰ εἰς τὸν σκαφέα τῆς Μαρέμης ἀναγκαῖα· ἐδῶ μακρὰ ξύλα, προωρισμένα ἀναμφισβόλως εἰς σκηνώσιν· ἐκεῖ ἀγροτικὸν σιδηρουργεῖον καὶ παντοῦς εἶδους ἐργαλεῖα· ἀπιοτέρῳ βαρέα δισάκκια, πίθοι, σάκκοι, δίκτυα, ὅπλα. Ἦτο ἀποικία μεταναστεύουσα, ἀλλ' ἀποικία ἄνευ γυναικῶν καὶ παιδίων, ἡ μᾶλλον στρατιὰ πορευομένη κατὰ τῆς malaria καὶ τοῦ πυρετοῦ, ἥτις καὶ αὐτὴ δὲν θὰ ἐνίκῃ ἀναμωτί.

Ἡ ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἦλθε. Ἐπεζεύσαμεν· ὁ δὲ Ἰάκινθος ἔφερεν ἓνα ἵππον εἰς τὸν ἐξαδέλφον του· ὁ Πεππῖνος ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τοῦ ἐφημερίου, ἔλαβε τὴν εὐλογίαν του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ προσεύχεται ὑπὲρ αὐτοῦ· ἔπειτα ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς Σάνδρας καὶ, μετὰ τῆς ἀδιαφορίας ἐκείνης ὑπὸ τὴν ὁποίαν ὁ χωρικὸς κρύπτει ἐνίοτε ἄπειρον λύπην·

« Ἰγίαινε, Σάνδρα, εἶπε· σύστησέ με εἰς τὴν μητέρα σου.

— Ἰγίαινε, Πεππῖνε, ἀπεκρίθη· ὁ θεὸς νὰ σὲ δώσῃ εὐτυχὴ ἐπιστροφὴν. »

Ἀρὰ ἀναβάντος τοῦ Πεππίνου ἐπὶ ἐφιππίου τοῦ ὁποίου αἱ ἀστράβαι (argons) ἦσαν τόσον ὑψηλαὶ ὥστε ἐβυθίζετο μέχρι τοῦ στήθους, ἐδόθη τὰ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως τὸ πλῆθος ἐκίνησε· ἕκαστον ὑποζύγιον ἐτάχθη ὀπισθεν τοῦ ἐτέρου, ἐν ᾧ οἱ πῶλοι, ἐλεύθεροι, ἔτρεχον πρὸς τὴν μητέρα των καὶ ἐπαιζον καθ' ὁδόν· ὁ Ἰάκινθος ἔμεινε τελευταῖος κλείων τὴν παρείαν καὶ ἐκράτησε πλησίον του τὸν ἐξαδέλφον του.

« Ἄς ὑπάγωμεν, μοι εἶπεν ὁ ἐφημέριος, μὴ θέλων νὰ παρατείνῃ λυπηρὰν συγκίνησιν· ἡ νύξ πλησιάζει καὶ θὰ φθάσωμεν μὲ τὰ ἄστρα εἰς τὸ Φίγλινον.

Ἡ Σάνδρα μὲ εἶδε, ὡς ἂν ἦτο καρφωμένη εἰς τὸ ἔδαφος καὶ μὴ δυνάμενη μήτε θέλousα ν' ἀναχωρήσῃ.

Διὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ἐφημέριον ἠσθάνθη τὴν ἀνάγκην ἐνεργοῦς ἀντιπερισπασμοῦ.

« Φίλε μου, εἶπα, ἐσκέφθην περὶ τοῦ Ramnes καὶ δὲν πιστεύω εἰς τὴν ἀνακάλυψίν σας. Πρῶτον, εἶσθε βέβαιοι ὅτι οἱ Τυρρῆνοὶ δὲν εἶχον τὸ *O* εἰς τὴν γλῶσσάν των;

— Πῶς; μοι εἶπεν ἐκπλαγεὶς σφόδρα διὰ τὴν

ἀμάθειάν μου, δὲν γνωρίζετε τὸ ἀλφάβητον τοῦ Βομάρζου; »

Καὶ ἤρχισε νὰ χαράσῃ διὰ τῆς ῥάβδου του δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὴν σειρὰν τῶν τυρρηνικῶν γραμμάτων ἐπισωρεύων τοὺς ἰσχυροτάτους λόγους, ὅπως με πείσῃ.

Ἐγὼ, δὲν τὸν ἤκουσα· ἐν ᾧ ὠμίλει ἠκολούθουν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν συνοδίαν, ἥτις ἀνέβαινε ἐλισσομένη τὸν μακρὸν λόφον, φωτιζομένη ὑπὸ τελευταίας τοῦ ἡλίου ἀκτίνος. Ἐνίοτε καμπή τις τῆς γῆς ἐκρυπτεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν τὸν Πεππῖνον, ἔπειτα δ' ἀνεφαίνετο πάλιν, ἔχων εἰς τὴν χεῖρα τὸ σκιαδίον του, δεδεμένον διὰ πλατείας καὶ κυανῆς ταινίας, ἐνθυμήματος· τὸ ὁποῖον ἔλαβεν εἰς εὐτυχαστέρας ἡμέρας. Μικρὸν κατὰ μικρὸν τὸ στίφος ὑψοῦτο ἐπὶ τοῦ βουνοῦ καὶ ἐπλησιάζεν εἰς τὴν κορυφήν, ἐν ᾧ ἡ Σάνδρα ὄλη εἰς τὸν φίλον της παραδεδομένη, τὸν ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματός καὶ τῆς καρδίας.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ λόφου, ὁ Ἰάκινθος ἔπεισε τὸν πῖλόν του, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ἐξαδέλφου του καὶ ἐφώναξε πρὸς ἡμᾶς ὑγιαίνετε δι' εὐήχου φωνῆς· ἔπειτα ἐγένεν ἄφαντος. Ὁ δὲ Πεππῖνος παρασυρόμενος καὶ μὴ δυνάμενος νὰ ὁμιλήσῃ, ἐπήδησεν εἰς τὰ ὀπίσω, ἐκτείνας τὰς χεῖρας, ὡς εἴ ἤθελε νὰ περισφίγῃ εἰς τελευταῖον ἐναγκαλισμὸν ὅ,τι τὸν διέφρουγε πατρίδα, εὐτυχίαν, ἔρωτα.

« Πεππῖνο, Πεππῖνό μου! » ἀνέκραξεν ἡ Σάνδρα καὶ ἐξβύβητο ὀλοφυρομένη εἰς τὸν ὄμιον τοῦ ἐφημερίου, λησμονήσαντος τοὺς Τυρρῆνοὺς διὰ νὰ παρηγορήσῃ τὴν ταλαίπωρον κόρην.

Σ.

("Ἐπεται τὸ τέλος")

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων φράσεων καὶ παροιμιῶν.

(Συνέχ. Ἰδε φυλλάδ. 309.)

Α.

Λεκαρίδα καὶ Λεκάριη (ἡ λεκανὴ τῶν ἀρχαίων).

Λελοκάνα (ἡ)· Πτηνὸν σαρκοφάγον καὶ κρώζον, μεταφορ. ἐπὶ ἄφρονος καὶ λάλου γυναικός· καὶ Λελοκάριης = ὁ λωλὸς ἢ λωλὸς παρ' ἄλλοις καὶ σαλὸς, ὁ μωρός.

Λεμπίδα — εἶδος ἀκάρπου, λεπιδωτῆς καὶ ἐρυθρόδους γῆς, ἡ κυανοχρόου· λεμπίδα μαχαίριου, ἡ λεπίδα, ἡ λάμα.

Λειχήνα (ἡ) — ὁ λειχὴν τῶν ἀρχ. — εἶδος νοσήματος τοῦ δέρματος.